

СУРВАКАРЧЕ

Гошко не можа да се запише въ първи класъ. Мжка стѣгаше душата му.

— Нищо, чедо, пъкъ ако не ходишъ на школото, на занаятъ ще те дамъ. . . Хемъ въ столицата. . . „Занаятъ-канаятъ“ — казватъ хората. . . Калфа ще станешъ, сине. . . После. . . майсторъ. . . И азъ ще се хваля съ тебе. . . А селянитъ ще викатъ:

— Люхъ, мари. . . Стоянчината унука майсторъ станала! Цж. . . Цж. . .

— Ехъ, бабо, — въздъхна Гошко — школото е друго. . .

— Нѣмъ късметъ, синко. . .

Въ хлѣтналитъ очи на баба Стояница се загнѣзди мжка. И тя искаше да се учи нейното внуче, но бѣше бедна.

На другата сутринъ баба Стояница и Гошко поеа пѣтя за София. Тѣхното село се намираше въ Софийското поле, близо до Мургащъ.

Следъ обѣдъ стигнаха въ града. Сега бабата държеше за ржка своето внуче и се вираше въ дюкянитъ. На много мѣста пита тя, но майсторитъ, щомъ като видѣха малкия и слабъ Гошко, отказваха да го взематъ за чиракъ. Най-после баба Стояница спрѣ предъ единъ дюкянъ и се взрѣ презъ стѣклата.

— Терзия, — промълви тя, дръпна Гошко и влѣзе.

— Добъръ ви день, божи хора. Кой е майсторътъ тукъ?

Калфитъ отговори на поздрава и пакъ забодоха очи въ работата, а майсторътъ, който кроеше на една голѣма маса, каза:

— Азъ съмъ, бабо, какво обичашъ?

— Синко, — начена бабата, — искамъ моето унуче да ти го оставя, занаятъ да го научишъ, та цѣлъ животъ да те благославя!

— Малъкъ ми се види, бабо, дали ще може да пали ютиитъ?

Гошко, който бѣше вторачилъ очи въ върховетъ на царвукитъ си, дигна глава къмъ майстора и каза:

— Мога, мога, майсторе, на баба все азъ паля огъня.

— Е, щомъ можешъ, майсторъ ще станешъ! Остани. . .

И, така, Гошко почна да учи шивашкия занаятъ. Спѣше въ магазина, и майсторътъ му го хранѣше. . .

Есенъта скоро мина, и почнаха да прелитатъ снѣжинкитъ. Идваше нова година. По улицитъ продаваха сурвачки. Хубави, шарени, обкичени съ пѣстри хартийки.

Малкиятъ чиракъ разпалваше ютиитъ, а очитъ му бѣха все въ сурвачкитъ.

Една заранъ, когато Гошко отваряше дюкяна, край него мина циганинъ съ много сурвачки. Гошко не се стѣпѣ и си купи една. Съ радостъ заочаква новата година и си мислѣше:

— Ще превършимъ работата, камбанитъ ще звѣннатъ, и азъ ще почна наредъ: първо майстора, после калфитъ, а следъ това и съседитъ. . .